

at denne Afgift reent kunde blive affkaffet; og naar han bliver staaende ved denne Tanke, skal jeg sige, at jeg heller ikke finder, at Forordningen af 18de October 1811 er tidsvarende, forsaavidt som den ganske vist kan afføde, og som det ærede Medlem har oplyst, ogsaa har affødt mange Vanfælgigheder, der ikke sjældent grændse til Ubillighed, saaledes som det forekommer mig, at det af ham Oplyste om Nødskilde tydeligt viser. Altsaa, forsaavidt kan jeg gjerne sige, at jeg ikke finder Forordningen tidsvarende, men naar Spørgsmaalet derimod var om at ophæve hele Afgiften efter Forordningen af 18de October 1811, da vil jeg sige, at jeg ikke vilde finde det tidsvarende at foretage et saadant Skridt. Det ærede Medlem syntes at være noget usikker om, hvad Aarsagen til denne Afgifts Dyrrelse egentlig var, og jeg troer, at kunne hjælpe ham med den Oplysning i den Henseende, at ifølge hin Tids faderlige Regjering blev Jorden henlagt til Kjøbstæderne vistnok i dobbelt Henseende, deels for at give enkelte Borgere Muligheden af en noget sikrere Eksistens ved at have nogen Jord, end de vilde have af deres Haandværk eller Bedrift, og deels navnlig for at sikre Communerne virkelig skatteyndende Borgere, paa hvilke de kunde ligne de communale Statter. Dette tør jeg antage, er Grunden til, at man ogsaa fremdeles i en lang Aarrække har fastholdt, at Jorden ikke maatte skilles fra Grunden, hvortil den var solgt, for at man ikke, istedetfor at have Foll med Jord tilhjælp til deres Subsistens, skulde faae blot fattige Foll, hvis Skatteevne maatte siges at være saa godt som ingen. Hvad nu den Side af Sagen angaaer, som gaaer ud paa at sikre Borgerne Muligheden af en Eksistens derved, at de have nogen Jord, da tør jeg ikke benægte, at jeg ikke finder Bestemmelsen tidsvarende. Deels troer jeg ikke, at den Nytte, en Mand kan have af en saadan lille Løb, som der er tilagt mange af dem, i og for sig væsentlig vil styrke hans oeconomicke Eksistens, og deels mener jeg, at man efter Udviklingen maa sige, at det maa være Borgernes egen Sag at sørge for deres Eksistens. Hvad derimod det andet Spørgsmaal angaaer, nemlig at hævde

for Communerne Indtægten af disse Jorder, da forekommer dette mig at være tidsvarende, saa godt som Noget; thi medens Følgen af det Usikre i mange af de borgerlige Aaringer paa mange Steder har fremkaldt en foruroligende stor Mængde Borgere, hvis Skatteevne ikke er synderlig stor, ere paa den anden Side Fordringerne til Communerne flegne saa betydeligt, at man maa være ganske overordentlig betænkelig ved at berøve dem den Indtægt, som de have igjennem Afgiften af Jorden. Altsaa, denne Deel af Formaalet med Jorden maa jeg ansee for endnu at være tidsvarende og mere nu end nogensinde for, men derimod skal jeg aldeles ikke benægte, at de Regler, der indeholdes i Forordningen af 18de October 1811, ikke ere heldige. Det ærede Medlem, der synes at have studeret denne Ting, vil uden Tvivl heller ikke have overseet, skjøndt han ikke nævnte det, at der i sin Tid ved en Resolution af 15de Januar 1823 er givet Indenrigsministeriet Bemyndigelse til, naar Borgerrepræsentanterne og Magistraten ere enige om at modificere disse Regler, da at kunne sanctionere en Forandring dert, baade en Nedsættelse og en Standsning af den Stigning, som efter min Overbevisning er det Vanfælgste ved det hele Forhold. Det lader sig jo ikke nægte, at det i høj Grad gjør Eiendomsretten over et saadant Stykke Jord usikker, at Afgiften kan stige igjennem en Række af Aar, som man ikke kan overse eller gjøre til Gjenstand for nogensomhelst Beregning, hvilket altsaa vil kunne virke i nedadgaende Retning med Hensyn til Prisen; men paa den anden Side er det ogsaa muligt, at Jorden kan blive solgt til en indenbyses Mand, og at derved Afgiften igjen kan falde bort, hvilket altsaa vil virke opadgaende paa Prisen. Det er efter min Formening et Forhold, der ikke kan siges at være tidsvarende og som der kunde være Anledning til at træffe Foranstaltninger til at hæve. Men nu kommer vi til det vanskelige Spørgsmaal, som den ærede Forespørger ikke rigtig nærmere har indladt sig paa, nemlig hvad der da skal gjøres, thi man kan jo ikke see bort fra, at der her, skjøndt Afgiften er paabudt ved Lov, er kommet et Slags privatretligt Forhold tilstede.